

h. 23, 35. Qk. 23 (35)

V c
2944^a

EXEQVIÆ
ILLVSTRISSI-
MO ILLVSTRISSIMI GE-
neris Principi ac Domino, Domino AVGVSTO,
Duci Saxoniae, S. Romani Imperij Archimarescallo
& Septemuiro, Landgrauio Thuringiae, Marchioni
Misniae, Burggrauio Magdeburgensi, ex mortali vi-
ta ad coelestem euocato: quo tempore, quibus locis,
quaq; solennitate factae sint: brevis & dilucida
narratio. Priore editione emendati-
or & auctior.

DRESDÆ
In officina Matthæi Stœckelij anno Domini
CIC IC XXCVI.

AMPLISSIMIS

ATQVE ORNATISSIMIS

viris, doctrina, virtute, dignitate præstantibus, Domino Daudi Peifero in Goslik, & Domino Ioanni Ienilio in Lomen, Illustrissimi Electoris Saxonici

Consiliarijs intimis: Dominis & Patro-

nis suis colendis & obser-

uandis S. D.

ALEXANDER MACEDO,

cognomento Magnus, cum exerci-
tum in expeditionem Persicam edu-
ceret, Orphei simulacrum, apud
Libethra, cupressinum multo ma-
nasse sudore comperit. Eo portens

to omnibus exterritis, & tristiores in partem inter-
pretantibus: Aristander vates regem bono esse ani-
mo iussit, cum nihil ostendi aliud diceret, nisi eius
res gestas fore tantas, ut multum sudoris atq; laboris
decantantibus eas Poetis & Musicis essent præbe-
turæ.

Simile quiddam mihi, Amplissimi viri, in luctuos-
sissimo diuini Principis nostri obitu contigisse vide-
tur. Postquam enim Celsitas ipsius fatali necessitati
concessit non solum cunctos per vniuersam Germani-
am bonos luctus acerbis incessit, sed argumentum
pariter difficile obiectum toti literatorum nationi,
excellentissimi Principis placidum ac felicem quidem
ipsi, cæterum nobis ominosum & tristem exitum scrip-

A

2

ptis,

ptis mandandi & illustrandi suis. Et verò iam aliquamulti studium in hoc genere atq; operam vulgò ostenderunt : quorum aliqui partes sibi vel datas vel sumtas præclarè executi sunt. Sudarunt in hac quasi palæstra Theologi, vngues arrosere Poetæ, æstuarunt Oratores, fatigati sunt Historici. Quid quæris? quasi Orphei statua sudasset omnibus, ita pro se quisq; ad parentandum optimo ac pientissimo Principi, pro virili, & expromta industria, tanquam symbolam conferre. O fortunatos Principes, quicumq; homines eruditos atq; optimarum artium studijs deditos fouent, absq; ijs esset, ijsdem tumultis, quibus corpora conteguntur, nomen etiam vnà sepultum obrueretur. Ite nunc, quos literarum pudet pigetq;, & illarum precium, quod auro contrà carum non est, iam ne asse quidem licemini. Literæ testes temporum, assertrices veritatis, altrices memoriæ, vitæ communis magistræ, nunciæ vetustatis: cuius ignarum esse, quid aliud est, quàm semper esse puerum?

Hominum igitur doctorum & gratorum vestigia, dum ego etiam, quanquam gradu multum dispari (sed ingenij culpa, non voluntatis) persequor: vnus atq; alterius horæ, è continuis operis decisæ, laborem suscepi, & in funere Domini clementissimi cæremonias adhibitas, vt oculis Dresdæ vsurpauimus, ita narratione Latina persecutus sum. Ad eam me scriptionem amor impulit, ac pietas erga Principem atq; altorem liberalissimum ac munificentissimum, vnicè dilectum, ad cuius quasi communis parentis

rentis exequias, putavi me quoque, pro meo modulo,
^{ἑρᾶνιον συνεισφέρειν} oportere. Alioqui nec à doctrina fas-
tis, nec à natura ad scribendum, nec otio instructi fu-
mus, in ludo operoso constitutus, ut

fungar vice cotis, acutum
Reddere quæ ferrum valet, exors ipsa secandi.

Hanc autem narratiunculam, Amplissimi atque Or-
natissimi viri, vobis ^{προσφωνήσας} existimaui, tum quòd
sciam, gratam vobis esse recordationem Augusti, au-
gustissimæ memoriæ, Principis: tum quòd bonarum
literarum et has colentium semper fuistis, mea quidem
memoria, amatores & patroni.

Et ambos Reipub. nomine etiam atque etiam rogo,
ut animum pristinum erga humanitatis studia conser-
uetis: quæ nisi vestra, vobisque similium, autoritate atque
ope prouehantur, breui futurum est, ut audacia pro
sapientia, etiam iure, liceat uti. Bene valete. Misnæ,
in ludo illustri post XII. Idus Martias. Anno post
natum Christum CIO IO XXCVI.

Vestræ Dignitatis
obseruantiss.

Iohannes Ladislaus.

Lectori S.

Um prima scripti huius editio adornaretur, forte ita incidit, ut typographus orationibus quibusdam Teutonicis imprimendis, quarum maturari absolutionem oporteret, occupatus, ad nostrum hoc leuidentem animum aduertere minus posset.

Vnde euenit ut plurima sint inter exprimendum commissa errata, non quâ ab interpunctione tantum, cum imperitè multa concisa membra sunt: sed quâ ipsa verba atque sententiam. Cum autem ea, quæ exponenda suscepissem, emendata atque consentanea exire, Piorum Manium diuini principis, quibus hoc, quicquid est, grati reddidimus officiolum, interesse putarem: dedi sedulo, quam debui, operam, ut editio altera, quæ & correctior & melior esset, institueretur.

Quare te humanissime lector amanter oro, ut prioribus erratis venia benignè data, hinc illorum emendationem non grauatè petas. Sanè si tibi aliquando operis uti typographicis, & earum cognoscere acumen licuerit: experieris, tam facile in re non intellecta errari quàm facile pyrum vulpes comest. Vale.
Dresdæ in typographæo Stœkeliano XII, Aprilis.

EXEQVIAS
ILLVSTRISSIMO
PRINCIPI AC DOMINO,

Domino AVGVSTO, Duci Saxoniae, S.
Romani Imperij Archimarescallo & Septemuiro, &c.

laudatissimae memoriae: quo tempore, quibus

locis, quaq; solennitate itum sit: com-

pendiosa descriptio.

Vista Illustrissimo Duci Sa-
xoniae, S. Romani Imperij Archima-
rescallo ac Septemuiro, AVGV-
STO, Domino quondam nostro cle-
mentissimo, celebrandae perpetuo
memoriae, toti Germano nomini lus-

ctuosa, Dresdae primum, citra sepulturam; deinde Fri-
bergae, ubi sepulturae colophon accessit, tridui repeti-
ta interuallo, soluta sunt: postquam intercesserant dies
vnus et triginta, cum ille temporalis vitae spaciũ emen-
sus, ad superos feliciter migravit.

Dresdae parentatum A. D. III. Idus Martij, Ro-
mano veteri loquendi more: vel tertio decimo Mar-
tij, vulgata numerandi consuetudine. Sed veteri, nec
mutata Calendarij, vt vocant, ratione. Anno post na-
tum in terris Saluatorem θεσπρωτον CIO IC
XXCVI. Sacrum illud exequiale festa quadam
solennitate obitum fuit, huiusmodi designatione atq;
apparatu.

Corpus exanime, diuini quondam animi domi-
cilium, ex arce inter duplices vtrinq; ciuium versus,
vnum exteriorem, thoraces aeneos cum hastis inuer-
sis,

sis, alterum interiùs stantem, pallas nigras & fascias gerentem funerales, in templum oppidanum, quod à sacra cruce denominatur, ὀχήματι ὀκταζεύκτω, id est, vehiculo octiiugo deportatum est, funere celebri ac magnifico, quale pro temporibus atq; tanta in mœsticia, tantoq; Principe dignum duci potuit ac debuit.

Ibant ante omnes alios nouem viri partim nobiles, partim homines honorati, in quibus agnoscebantur virbis, satellitum, & vigiliarum præfecti, tripertitò alij post alios ingredientes, atrati, cæterorum ordinum & pompæ totius ductores.

Sequente è vestigio, qui pro modo corporis præferret grandiore solito crucem, homine Polono, ministro aulico, probo & antiqui moris, Musico bono, et voce mirum quantum robusta longè lateq; notissimo. Is infra pallam nigram, etiam tuniculam propè talarem habet: cultu non tam lugubri, si crucem adimas, quàm reuerendo spectabilis.

Huic succedunt pueri scholastici, numero ducens, lugubri item vestitu, bini deinceps, vt assolet, viam pergentes, et cantiones sepulcrales, pressa ac flebili voce modulantes, quos iuxta vtrobique comitantur paedagogi ac Magistri.

Cateruam scholasticam symphoniacorum chorus aulicorum continuè excipit, æquè lugubriter amicti, qui perinde combinati progressionem faciunt.

Et qui horum vestigijs instant, sacri ordinis viri triginta, pallis & ipsi funebribus induti, ac vittas feras
les

les è pileolis ponè dependulas, more & modo cæteros
rum funus Illustre deducentium, habentes: tantò
magis tristes & conturbati, quantò iustiores moerendi
causas, quàm cæteri, haberent.

Post Presbyteros primùm prodeunt æneatores duo,
quos puer grandis antecedit, habitu oppidò quàm mi-
serabili, qui tympana nigro contecta panno baiulat
scapulis: bacillos verò, quibus tympana pulsantur, ite-
dem obiectos decussatim manibus senior gestat tym-
panorum artifex.

Deinde bis senùm tubicinum, præter morem moe-
stus tacitusq; manipulus, terni progredientes sequun-
tur, tubas manibus tenendo ociosè, ad brachia reclina-
tas, & atris panniculis dependentibus vestitas, in quib-
us enses & corona rutacea, Septemuiratus & Ducas
tus Saxonici affixa insignia visebantur.

Postea hominum equestris dignitatis & nobilium
natio numerosa ingreditur, honoratissimis quibus-
que primo loco constitutis, quos aulico nomine Mar-
rescallos insigniunt, qui perinde ternis comitibus ceu
articulatim iunctis, in hoc lamentabili agmine sese pro-
mouent, amissi optimi Ducis indicia haud obscura præ-
seferentes: ipsi, inter duos medio, præeunte Electoris
Saxonici Marescallo, muneris insignia manibus ge-
stante.

Tum sedecim vexilla longo tenore portantur à toti-
dem eximiae & generosæ nobilitatis hominibus ferè
B omnis

omnibus, qui Comitum & Baronum vocabulis indigantur, funerali ut cæteri vestitu atq; cultu.

Vexilla, per, quantum satis est, intervallum, singula singuli equi prosequuntur, atris velaminibus operti, qui vexillorum imagines æreas, picturatas, in fronte & femine utroq; præferrent, & à binis equestri ordine præcipuæ existimationis viris, magistris militiæ, equitum præfectis, & horum similibus ducerentur.

Miro autem silentio cuncta se mouere (extra quam in primo & remoto ordine nænam querulè canentes) & verò etiam hinnientium sæcula: ita omnia luctu & tristitia plena, & quasi consternata videri.

Vexilla eius formæ sunt, qua turmas equestres sub signis duci solere perhibent. Et quod primo loco fertur, *ἄσχυρον* est, nullis imaginibus insignitum, coloris rubei, quod propterea vexillum sanguineum more militari appellant. Cætera signata: in quorum prioribus duodecim, stemmata atq; imagines gentiliæ cernuntur, suis discretæ coloribus, atq; pigmentis illustratæ: imagines inquam illustrium & vetustarum familiarum, quarum ius atq; titulus ad domum Saxoniam, iam olim, præterquā Hennebergensis, quæ recens, legitime deuoluta essent.

Posteriorum trium, vno Ducatus Saxonici, altero Electoratus, tertio, & quod pro libitina proximè gestatur, Electoris Saxonici insignia integra, hæcenus quasi per partes singulatim ostensa, expressa monstrari.

Post

Post hæc, vnus quidam, inter vniuersos pedibus ingredientes, eques ingreditur, ex eorum genere, quos loricatos Lilius, alij Græca voce cataphractus, & cataphractarios nominant, id est, circumquaque armis munitos. Is panoplia Septemviri Saxonici nigricante, auratisque veluti fasciis porrecte æqualiterque intercurrentibus distincta conspicuus, dextraque baculo Archimarescalli gestamine nixus, eminens equo albo phalarato, gressus pedetentim alterno crurum explicatu glomerante, præeuntes affectatur. Vnus in tam lacrymabili spectaculo, qui speciem aspectantibus illacrymabilem præberet.

Hinc reliqua pompæ funebris gestamina deferuntur, ensis, sigillum, pileus: non quibus Elector vti communiter consueuisset, sed quæ Electoriæ dignitatis habentur γνωρίσματα καὶ σύμβολα, quibusque Imperij duntaxat nomine vti, si opus foret, soleret: sigillatim à proceribus, alio alium continuè sequentibus, gestata. Ensem vagina aurea vestitum Imperij Romani Promarescallus humero summo impositum ita tenet, vt mucro deorsum vergat: sigillum Cancellarius Electorius: pileum eiusdem Stabuli magister, vtrumque in puluillis serico nigro intectis, vnde laciniae dependerent, repositum, dextra modicum porrecta ferebant.

Tandem Illustrissimi animi sacra exuviae, loculo stanneo aurato conditæ, media pompa, specie perquam lacrymabili inuehūtur, super feretro curuli octo equis protracto, quæ omnia vestimentis feralibus instrata, & ad commiserationem modo omni compos

sita essent. Loculi stragulo cerni impositus ensis, quo accingi Elector, dum fata Deusque sinebant, consuevisset; cuius manubrium, & ora uaginæ, quæ mucronem ambit, ex auro rutilante fabricata splenderent. Feretrum ab utraq; parte duodeni: iumenta quaternum Barones, tum selecti equestri honore viri stipant, pariter amictu funereo miserandi. Equorum capita si aspexisses, adeò tristi habitu demissa: mutas bestias Domini sui casum persentiscere iurares.

Pone libitinam proximi incedunt Principes, præter reliquum corpus, ora quoq; lugubriter velati. In primis contristatus apparere illustrissimus Elector Saxoniae Christianus, ut quem proximè attingat dolor, Electoris τὸ μακαρίτης filius de multis reliquis, dominus noster benignissimus (quæ ὁ θεὸς κύνεισιν, πλεθυντικῶς ætatē sospitet superstitetque, ad Ecclesiæ salutem) qui inter Iohannem Georgium Electorem Brandenburgicum, socerum; et Iohannem Casimirum Ducem Saxoniae, affinem, ingrediebatur medius. Cæteri principes ac principum legati, quorum utroq; ordine præstò erant complures, terni progredientes insequuntur: præter eos, qui defuncti Electoris illustrem viduam, cæterasq; matronas principes per uiam comitabantur. In quibus primas tenet Anhaltinus demortui Electoris socer, princeps laude bonitatis et clementiæ celebris. Is quanquam ex amissione tantī generi, tamq; breui sibi erepti; et dolore filiae, vehementer afflictæ: et calamitate publica graue uulnus accepit: tamen, ut poeta ait,

Spem uultu simulat, premit alto corde dolorem,

et uir

et uirtute atq; alloquio suo viduæ tristissimæ percul-
sum animum sustentat. Venerant autem in funus, ut
hæc quoq; attingamus, ad cohonestandas exequias,
præter iam dictos Regulos, Illustrissimi Saxoniae Du-
ces, Fridericus Vuilhelmus et Iohannes, fratres: Io-
achimus Fridericus Marchio Brandenburgensis,
Administrator Archiepiscopatus Magdeburgensis:
Vuolfgangus Dux Brunswicensis, qui à Grubenhau-
gio cognominatur: Ioachimi Ernesti principis An-
haltini duo filij, generosissimis ingenijs adulescentes,
Iohannes Georgius, & Christianus. Legatos miserunt,
quos graues causæ interesse funerationi luctuosæ non
sinebant. Primum Iohannes Casimirus Princeps ma-
gnanimus, Palatinus Rheni & Proseptomuir, gener
Electoris τὸ ἐν ἀγίοις: cum quo nupta est filia ex tri-
bus superstitibus maxima: Et Henricus Iulius, Dux
Brunswicensis, Episcopus Halberstatensis, gener al-
ter, cui nupsit filia natu posterior. Deinde Georgius
Fridericus Marchio Brandenburgensis Dux Borussiae:
Lādgrauj Hassiæ, Vuilhelmus, Ludouicus et Georgi-
us: Episcopi, Herbipolensis, sed qui antè domum reuo-
larant, quàm deductio fieret, Pabergensis, alij, qui nos-
tram fugiunt memoriã, Sed ad propositum reuertar.

Principum latera Stipatores qui claudunt, funebri
ipsi etiam amictu, & cuspidibus hastarum in humum
uersis, quòd eorum decus ac præsidium concidisset, ita
iuxta Dominos luctuose gradiuntur.

Vestigia principum legunt Consiliarij, Silentuarij,
Medici, cæteriç fide arctiore principi obstricti. Eo-
rum medio immixti conspici e nobilibus & honoran-
dis,

C

dis,

dis, Canonorum Misnensium, Martispyrgensium, & Numburgensium collegijs, Viri præcipui in quibus vniuersis, more præeuntium Dominorum, ad cætera iunctus signa, velamenta nigra faciei obtenta cernebantur. Terni illi quoque cuncti funus prosequi.

Post eos, exiguo interuallo, ecce Heroinarum Nympharumque illustre & candidum genus, tripertita, per modica spacia, serie, lugubri ritu & specie, lentoque tractu sese infert. Anteambulantibus aliquot nobili genere uiris, dignitate, uirtute & grauitate honestis, quos aulae magistros uocant, toto corpore ipsi etiam operè lugentium in modum, atris vestibus cooperti.

Loco primo nouem eunt matronæ principes, spiculatoribus pullatis, ad instar prægressorum Dominorum stipatae, funebri quaque obuoluta sindone, quæ à binis, partim principibus partim Comitibus, uestitu principum cæterorum planè gemino, ducuntur. Inter eas, Domina Agnes Hedwigis, illustris uidua, ut loco & propinquitate prima erat: ita mœrore præ cæteris affligi videri, & dolorem vi lacrymarum profusa testari. Illa patre comitata, & ex altera parte Ioachimo Friderico, Marchione Brandenburg. Administratore Archie. Magd. inducitur. Continuè sequitur Domina Sophia, Domino Christiano Illustrissimo Electori Saxonico, Domino nostro clementissimo: porrò hanc, Domina Anna longè mœstissima, Domino Iohanni Casimiro Illustrissimo Duci Saxoniae, nuptæ: illa nurus, hæc filia Septemuiro τὸ μακαρίτη, & tribus adhuc uiuentibus & florentibus natu minima. Ambæ uberrimum lacrymarum imbrem fundere uisæ, multaque

multaq; alia naturalis affectus, & sincera sympathiae
edere signa. Vtramq; bini magnates atrati penitus, ut
ceteras quoq; Heroïdas, concomitari. Nec verò aliae
quae sequuntur illustres Dominae, moestitiae atq; fletus
expertes esse. Prae reliquis autem Septemuiri Brande-
burgici, & principis Anhaltini coniuges ambae graui-
ter ac manifestò mœrere; hæc mater illustris uiduae, illa
soror. Neq; Friderici Vuilhelmi Ducis Saxoniae, &
Ioachimi Friderici Marchionis Brandeburgensis &
Administratoris etc, uxores heroides & viragines sic
cis oculis conspici. Noli quærere; ita communis erat
dolor cunctis, ut nemo non in tanta Nympharum lu-
gentium phalange

θαλερόν κατὰ δ' ἄκρον εἶσοι.

Adeò nihil est in rebus humanis muliere συμπαθέσεων,
quæ in isto generoso & humanissimo affectu uel uir-
tis sæpe non cedit, imò uincit etiam. Cuius rei certa
exempla (ne abeamus longius) Christi Saluatoris cru-
cifixi & tumulati suppeditat historia.

Amatronic Summatibus proximæ sunt feminae
nobiles, in principum gynæceis numeratae, copia
multa, sed quodam interuallo proximæ.

Deniq; his non minori numero Nympharum nobis-
simum, sedibus aulae uicinis gaudentium cœtus: et consi-
liariorum, tum Doctoratus gradu insignium, & Se-
cretariorum, quos vocant, coniuges, tribus prægre-
dientibus ductoribus equestri dignitate, succedunt,
ternæ protelò longoq; ordine procedentes uniuersæ,
& luctu graui omnes affectæ.

C 2 Fæminæ

Fæminarum τὸ γοῦρον σιφθ, aulicorum ministrorum frequens manus subsequitur, gradu & progressu pari. In quibus præcedere libellorum magistri, sequi thesaurarij, quibus adiunctos cernere erat, quosdam honore in literis summo ornatos, qui Doctorum honorifica appellatione ueniunt. Hinc qui in Archiuis ac tabularijs, diplomatum ac redituum perscriptionibus operas nauant. Post alij medioximi, infimi, suo quisque loco & ordine, & numerum, & luctum augere.

Idem ordo & progressio est Magistratus urbici, & ciuium, magna frequentia, perpetuaque serie aulicorum triste agmen continuantium.

Dum procedit funus, eleemosyna in omnes pauperes largissimè erogatur. In Scholasticos data singula tetradrachma siue stateres argentei, qui pondere & precio semunciales sunt; in cæteros didrachma. In utroque numo, tempus obitus Electoris, & curriculum in his terris peracti, latinis literis & uerbis impressum, uisitur.

Tandem aliquando, duabus integris propè horis inter procedendum exemptis, secunda pomeridiana in templum peruentum est: in quo sedilia, pulpita, ara, pars item templi superior, pergularum instar proiecta, integumentis atratis circumcirca conuestita esse, & flebilem Mortualium effigiem vndique repræsentari. Tum uerò concionator aulicus, orationem epidictici generis exorsus, ad extremum usque, quod ingressus erat, auditorum summo silentio exsecutus est.

Cæremonijs peractis, & Dominis discessis, exuniae
beati

beati Electoris, inclusæ sandapila stannea inaurata,
et commissuris operculi ferruminatis obiecta, cum cus-
culi feretro, & pompæ ferculis, in templo, apposita cus-
todia, per noctē relictæ. Sanè Princeps potens & ma-
gnificus, magnificè apparatèq; funeratus. Fama est illis
uicies amplius, in nigrum pannum duntaxat expensa
esse. Pallæ enim lugubres, & quicquid uestium ad ex-
teriora luctus indicia pertinet, Electoriæ ditionis ho-
minibus uniuersis: dominis seruis, summis infimis, no-
bilibus plebeis, aulicis non aulicis, qui huic luctuoso
actui interfuerunt, sumtibus Electorijs tributum fuit.
Præterea aliquot templa, & arcis amplissimæ con-
clauia omnia indidem vestita sunt.

Postero die mane, eodem apparatu extra portā fu-
nus ductū. Inde conscensis effedis Fribergā (qui locus
centum viginti distat stadia) tam principes quàm ho-
rum comitatus contenderunt. Eò funus apportatum
circa sextam vespertinam, Senatus, ciuium, homi-
num metallicorum, ministrorum Ecclesiæ, & Scho-
lasticorum, frequenti & luctuosa obuiam itione ex-
ceptum, itaq; in urbem deductum est. Postridie, id est,
Idibus Martijs, tristissimo quondam ciuibus Romanis,
& toti imperio, ob necem summi herois ac Principis,
funesto die (quod Deus omen obruat) cadauer ceu in-
stauratis funeralibus Dresdensibus, repetita item li-
beralissima stipis erogatione, in aliquot pauperum
millia, ex arce in templum cathedrale, diuæ Virgini
dedicatum, amplè solenniterque delatum est, &
ibidem, rite perfectis omnibus, monumento condi-
tum, iuxta parentum, coniugis prioris, natorum octo,
C 3 filiarum

Aliarum trium, Mauritiij fratris, & Sidoniae sororis
reliquias: cum vixisset A. LIX. M. VI. D. XI.
H. XII-. Requiescit in spe resurrectionis ad vi-
tam & gloriam sempiternam.

INDICATIO ANNI, MEN-
sis, Diei emortualis, & eius-
dem tempus.

V Ndena Februi, se merferat, æthere Titan,
Hei, perit Augustus gloria Teutoniae.

INDICATIO ANNI, MEN-
sis & Diei sepulturæ.

V T iubar exeruit Martis quindenus ab ortu,
Augusti exuias busta paterna tegunt.

INDICATIO ANNI, MEN-
sis, diei, horæ emortualis, Dominae
Annæ, Electoris beati nu-
ptæ prioris.

*particulæ negligenter
typographi omisæ.*

L V X prima Octobris celer vt ruit axe, ubi
vespri est
Octaua, Augusti Principis vxor obit.

M Mæ Pr. incomparabilis, sapientis, pacifici, pij,
felicis, vereq; Augusti: debitæ pietatis ergò, cum
lacrymis parentando perscripsit, subditus & alumnus
Iohannes Ladislaus, ludi illustris ad Albim Rector.
Lector

Lectori S.

V Surpatum in priore inscriptione loquendi genus, Ire Exequias, quantū minus notum in uulgus, qui iure Quiritiū priuant, sunt frustra. Ciuitati Romanæ vindicant autores locupletes, Terentius Phormione; Ouidius lib. 2. Am. eleg. 6. Exequias ferte frequenter aues. Vbi uerbum, Ferte, in mendo cubat. Verum est enim, Ire; Silius Italicus lib. 15. Punicor, Vos ite superbae Exequias animæ: Vindicatur & veteri formula indictiuorum funerum, quæ sic habet: L. Titius uixit, L. Titio exequias ire cui commodum est, iam tempus est, ollus ecfertur. eodē respexisse Terentium, quis est, qui non uideat? Tamen si scholastæ alij aliter interpretantur, alij sicco pede transgrediuntur. Narrauit mihi Ludouicus Carrio Belga, Iurisconsultus, homo politiore literatura non tinctus leuiter, sed planè imbutus.

Existimo autem Ire alicui exequias, dici ἑλπιωές, ut integrum sit Ire factum, siue solutum, siue redditū, siue ductum exequias. Priscis enim latinis ea dicendi forma, sanè quàm familiaris erat. Vt, ire habitum honorem alicui, ire datum operam amico, ire opitulatum, ire depressum. Pro habere honorem, dare operā, opitulari, deprimere. Sic fortasse an Ire solutum alicui exequias dicebant, pro exequi aliquem. Postea in re oppidò quàm vsitata, nec minùs solenni, concisio, ut assolet, locutionis quæsitā. Exequiæ igitur ab exequi, id est, extrā sequi vel prosequi. Mortui propriè efferri dicti: eos qui prosequiebantur, dicebantur exequi,
Der

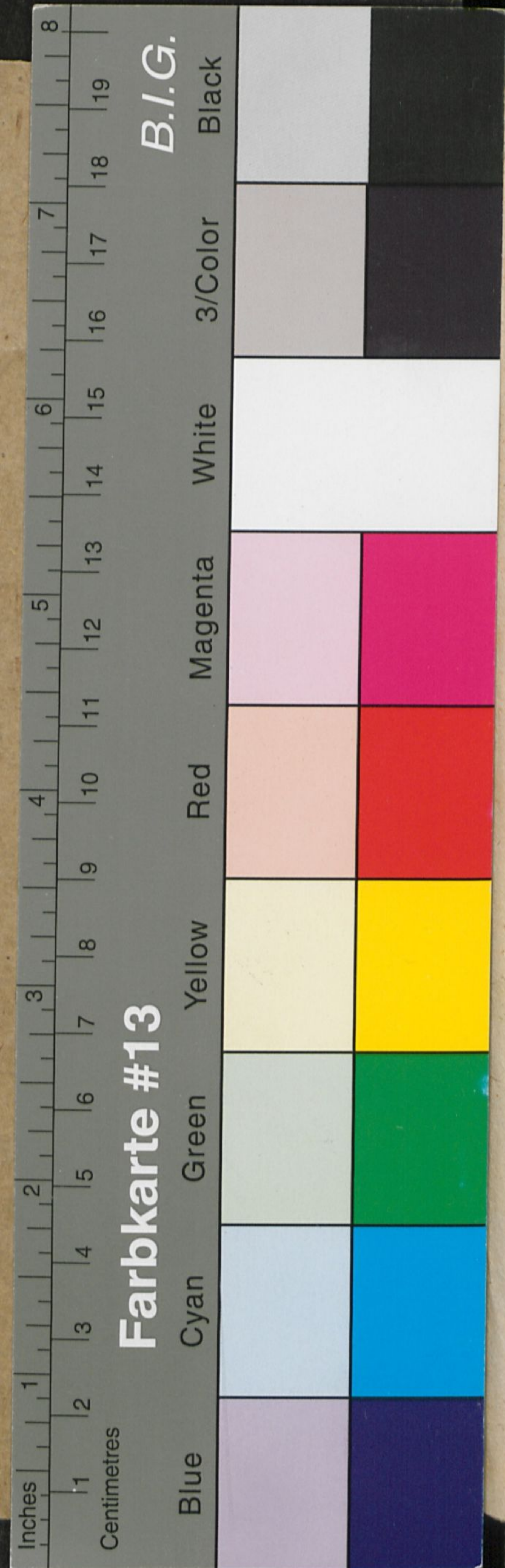
Der Leichen das geleit hinaus geben. Plautus Epidico.
At pol ego te credidi vxorem, quam tu extulisti, pu
dore exequi. Nos in hac editiōe Ciceroniana phrasi
vsi sumus: consulentes imbecillitati eorum, qui Ter
rentianam illam concoquere non potuerunt. Vale.
In typographēo, Dresdæ.

VC 7944 a GK

hc

x2205958

23, 135. QK. 23 (35)

EXEQVIÆ
ILLVSTRISSI-
MO ILLVSTRISSIMI GE-
neris Principi ac Domino, Domino AVGVSTO,
Duci Saxoniae, S. Romani Imperij Archimarescallo
& Septemuiro, Landgrauio Thuringiae, Marchioni
Misniae, Burggrauio Magdeburgensi, ex mortali vi-
ta ad coelestem euocato: quo tempore, quibus locis,
quaq; solennitate factae sint: brevis & dilucida
narratio. Priore editione emendati-
or & auctior.

DRESDÆ
In officina Matthæi Stœckelij anno Domini
CIC IC XXCVI.